

Brīvā Daugava

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS JĒKABPILS UN KRUSTPILS RAJONU
KOMITEJU UN RAJONU DARBAĻAUZU DEPUTĀTU PADOMJU ORGĀNS

Nr. 23 (2661)
22. gads

Ceturtdien,
1962. gada 22. februārī

Maksā
2 kap.

Padomju Dzimtenes varenais sargs

Ģenerālleitnants S. Šatilovs

Berlinē, Treptovparkā, paceļas dižens monuments: padomju karavīrs labajā rokā cieši satvēris zobenu, kas sacirtis gabalos fašistisko kāškrustu, bet uz kreisās rokas tur izglābtu bērnu, kas cieši piespiedies viņa krūtim. Mūsu karavīra bronzas tēls simbolizē padomju tautas nemirstīgo varoņdarbu, vēsturisko atbrīvotāju misiju, PSRS Bruņoto Spēku cēlo humānismu.

Ar savu nesavtīgo kalpošanu sociālistiskajai Tēvzemei, pašizliedzīgo internacionālā pienākuma izpildi Padomju Bruņotie Spēki iemantojuši visas mūsu tautas, sociālistiskās noietnes zemju darbaļaužu un visas progresīvās cilvēces cieņu.

Varonīgo PSRS Bruņoto Spēku 44. gadadienu mūsu tauta svin laimīgi, kad darbaļaužu vidū valda nepieredzēta politiska aktivitāte un darba rosme, ko izraisījuši PSKP XXII kongresa vēsturiskie lēmumi. Komunisma celtniecībai, ko ar tādu entuziasmu uzsākusī padomju tauta, nepieciešams miers. Un tautas mierīgo jauncelsmes darbu droši sargā Padomju Armija un Jūras Kara Flote.

To dibināšanas, attīstīšanas un pilnveidošanas vēsture nesaraucjami saistīta ar Padomju valsts likteni. Imperiālistiskās lielvalstis ne vienreiz vien mēģinājušas noņņāgt mūsu Dzimteni, paverdzināt mūsu tautu. Taču Padomju Bruņotie Spēki ikreiz devuši agresoriem iznīcinošu pretspāru.

Bargaļos pilsoņu kara gados tie sagraāva apvienotos interventu un iekšējās kontrrevolūcijas spēkus, nosargāja jaunās Padomju republikas brīvību un neatkarību. Lielā Tēvijas kara gados mūsu armija un flote ar visas padomju tautas nesavtīgu atbalstu satrieca vācu fašistisko iebrukēju karapūlus un izcīnīja pasaulvēsturisku uzvaru.

Niknās kaujās pret fašistiskajiem iebrukējiem padomju karavīri rādīja istus vīrišķības un masu varonības paraugus. Par varonību kaujās pret ienaidnieku vairāk nekā septiņi miljoni padomju karavīru apbalvoti ar PSRS ordeņiem un medaļām, apmēram divpadsmit tūkstošiem cilvēku piešķirts cildenais Padomju Savienības Varoņa nosaukums.

Galvenais faktors, kas nodrošināja mūsu uzvaras, bija padomju sabiedriskā un valsts iekārta, Komunistiskās partijas gudrā vadība. Visos Bruņoto Spēku attīstības posmos partija pastāvīgi rūpējusies par to, lai politiskā apziņa un morāle karaspēkā būtu augstā līmenī.

Militārās celtniecības pamatu pamats, teikts PSKP Programā, ir tas, ka Komunistiskā partija vada Bruņotos Spēkus un ka tiek pastiprināta partijas organizāciju loma un ietekme armijā un flotē. Partija pastāvīgi cenšas palielināt savu organizējošo un virzošo ietekmi visā armijas, aviācijas un flotes dzīvē un darbībā, saliedēt Bruņoto Spēku personālsastāvu ar Komunistisko partiju un Padomju valdību, stiprināt armijas un tautas vienotību.

Padomju Savienības konsekvētā miermīlīgā ārpolitika tomēr nav prātām imperiālistiem. Rietumvalstīs plāno uzbrukt Padomju Savienībai un citām sociālistiskajām valstīm. Reakcijas galvenais spēks ir amerikāņu imperiālisti. Amerikas Savienotās Valstis un to sabiedrotie agresīvajos blokos radījuši plaši sazarotu kara bāzu sistēmu, uzkrāj raketes un kodolieročus, cenšas uzskurēt kara histēriju, ko tās izmanto

visas savas ekonomikas militarizācijai.

Sajā situācijā padomju tauta ir ļoti modra, tā nemitīgi stiprina savu Bruņoto Spēku kaujas spējas. Paudamas tautas intereses, partija un valdība pastāvīgi rūpējas par mūsu valsts aizsardzības spēju palielināšanu. N. Hruščovs partijas XXII kongresā norādīja, ka PSRS aizsardzības, Padomju Bruņoto Spēku nostiprināšana ir mūsu uzdevumu uzdevums.

«PSKP» teikts partijas Programā, «uzskata sociālistiskās Tēvijas aizstāvēšanu un PSRS aizsardzības un Padomju Bruņoto Spēku varenības stiprināšanu par partijas un visas padomju tautas svētu pienākumu, par sociālistiskās valsts svarīgāko funkciju.»

Padomju Armijas un Flotes rīcībā ir jaunākie kaujas līdzekļi, kas dod iespēju droši nosargāt mūsu tautas mierīgo jauncelsmes darbu, mūsu valsts un sociālistiskās noietnes brālīgo zemju intereses. Padomju Bruņotie Spēki ir apgādāti ar dažāda veida un tipa raķetēm, sākot ar taktiskajām un operatīvajām un beidzot ar stratēģiskajām raķetēm.

Mūsu valsts aizsardzības spējas palīdz nostiprināt arī sabiedriskā patriotiskā organizācija — Briņprātīgā armijas, aviācijas un flotes veicināšanas biedrība (DOSAAF). Partijas organizāciju vadībā un ciešā sadarbībā ar komjaunatni DOSAAF aktīvi palīdz audzināt padomju ļaudis tā, lai viņi būtu vienmēr gatavi aizsargāt savu Dzimteni, sagatavo tautas saimniecībai un valsts aizsardzībai vajadzīgos kadrus, attīsta tehniskos sporta veidus.

Padomju Armija un Flote modri sargā mieru un progresu. Tās vienmēr ir kaujas gatavībā. Pēc Komunistiskās partijas un Padomju valdības pirmā aicinājuma Armija un Flote satrieks jebkuru agresoru, ja tas iedrošināsies uzbrukt mūsu mīļotajai Dzimtenei.

Uz republikas komjaunatnes lielo forumu

Vakar Rīgā darbu sāka Latvijas Ļeņina Komunistiskās Jaunatnes Savienības XIV kongress. Simt, piecdesmit tūkstošu liela republikas komjauniešu saime sūtījusi uz to savus labākos biedrus.

Kongresa delegātu vidū arī mūsu rajona labākie komjaunieši — ražošanas un sabiedriskā darba pirmrindnieki AUSMA ELKSNĪTE, RIHARDS GRĀVĪTIS, RASMA BALCERE, SILVIJA BIRZNIECE, JĀNIS KNEVINSKIS, ALBERTS AUZANS.

Nezin, vai rajonā atradīsies jauniešs, kas nezina Viesītes kolhoza cūkkopes Silvijas Birznieces vārdu. Daudz laba jau teikts un vēl varētu daudz pastāstīt par šo jauniešu. Taču galvenais, ar ko Silvija iemantojusi autoritāti biedru vidū — tā ir neizsīkstošā enerģija un viņa iemantotā autoritāte biedru vidū — tā ir neizsīkstošā enerģija un viņa iemantotā autoritāte biedru vidū — tā ir neizsīkstošā enerģija un viņa iemantotā autoritāte biedru vidū.

...Jānim Kņevinskim — Lones padomju saimniecības šoferis — vēl nav tik garš darba un komjaunatnes stāžs kā Silvijai. Bet biedri viņu ciena ne mazāk. Kopš jaunais šoferis sāka strādāt padomju saimniecībā, nav bijis uzdevuma, kuru viņš nebūtu veicis. Jānis droši tur «GAZ—51» stūri. Strādāt tikai bez avārijām, vienmēr uzturēt priekšzīmīgā kārtībā sev uzticēto mašīnu, ietaupīt pēc iespējas vairāk degvielas — tas viņam ir nerakstīts likums.

...Nevainojami, bez traucējumiem strādā arī Ausmas Elksnītes vadītā mašīna. Šoreiz gan tas nav «GAZ—51», bet šujmašīna, jo Ausma ir Jēkabpils rūp kombināta šuvēja. Cik nepatīkami, ka dažreiz vēl nākas redzēt no pakalpojumu kombināta izejam cilvēkus ar ne visai nākas redzēt no pakalpojumu kombināta izejam cilvēkus ar ne visai apmierinātu sejas izteiksmi. Jā, dažreiz gadās, ka pasūtījuma kvalitatāti nevar novērtēt ar teicamu atzīmi. Vienam otram gadās... Bet Ausma strādā tā, lai katrs, kas nēsātu viņas šūtos mēteļus, ar pateicību atcerētos to darinātāju.

18. martā — PSRS Augstākās Padomes vēlēšanu dienā—balsosim par komunistu un bezpartejisko bloka kandidātiem!

Sirdī Partijas vārdi, dziļas domas par dzīvi

Dažkārt viena cilvēka likteni atspoguļojas liela kolektīva, vesela novada dzīve. Viņa biogrāfija ir reizē arī kolektīva vēsture visā tā attīstības daudzveidībā. Cieši jo cieši ar kolhoza «Draudzība» ļaužu dzīvi savijies Līlijas Brangales liktenis. Viņas acu priekšā dzimtais Neretas novads pār-

veidojies, uzplaucis. Izauguši, pilnveidojušies cilvēki. Tie bija trauksmaini, bet skaisti gadi. Viensētu radiācijas savrupības un noslēgtības barjeras nojauc kolhozu iekārta. Jaunā, straujā ritmā sāka pulsēt dzīve. Bija ļaudis, kas ar visu sirdi un degsmi iekļāvās jaunās dzīves celtniecībā. Tādu bija vairākus. Tomēr bija arī nogaidītāji, vērotāji, pašlabuma meklētāji un pavisam neliela daļa atklāti vai slepeni kolhozu iekārtas ienaidnieki.

Latviešu darba zemnieku dzīvē bija tiešām sākusies jauna diena. Cakli kopsaimnieku pulkā strādāja Brangale ģimene. Kopā ar vīru Līliju Brangale diendienā rūpējās, lai vairotos kopus bagātība, augtu un nostiprinātos kolhozs. Pēc dažiem gadiem saimniecības valde bija ievērojusi jaunās kolhoznieces uzcītību un lūdza viņu uzņemties rūpes par slaucamo govju grupu. Pienīgas brūnālas arvien ir bijušas latviešu zemnieces prieks un lepnums, kopt tās — viens no iemīļotākajiem darbiem. Līlija Brangale kļuva par lopkopi.

Lopi bija dažādi. Starp pienīgajām govīm bija arī brāķejamas, mazproduktīvas brūnālas. Aplūkojusi uzticētos lopus, raupju roku paglāstījusi vienai plato pieri, otrai sakārtojusi piesēju, jaunā slaucēja, norūpējusies vērojot labāko govī, domāja: — Būs krietni jāpapūlas, kamēr visas kļūs šādas spīdošas, gludas...

Cilvēka spējas un talants uzplaukst iemīļotajā darbībā. Tā bija ar Līliju Brangali. Ar lielu uzcītību un darba mīlestību viņa kopa uzticētās govīs. Drīz vien viņas brūnālas spīdēja visas kā viena. Kūti valdīja tīrība un kārtība. Pavasaros un vasarās vaļas brīži pagāja kopjot piefermas sakņu dārziņus.

— No labāko govju telītēm papildināsim grupu, aizstāšu mazvērtīgos lopus, — cieši nolēma apņēmīgā sievietē.

Spraigā darbā pagāja gadi. Par Līliju Brangali jau runāja kolhoza lopkopju sanāksmēs, rakstīja avīzēs. Sajā laikā, diviem nelieliem kolhoziem apvienojoties, izveidojās prāvāka saimniecība. Jaunā kolhoza «Draudzība» vadību uzņēmās jauns, enerģisks priekšsēdētājs Vilbalds Dubults.

Dažos gados šī saimniecība izvirzījās pašu labāko skaitā rajonā. Te notika plaši meliorācijas darbi, kultivēto ganību ierīkošana, straujš pacelšums lopkopībā un laukpībībā. Jaunus lielus panākumus guva Līlija Brangale. Izcīnīt uzvaru starp līdzvērtīgiem partneriem rajona labāko slaucēju sacensībā (Nobeigums 2. lpp.)

Tikai teicamas atzīmes bija Ausmas gatavības apliecībā, kad viņa beidza Jēkabpils strādnieku jaunatnes vidusskolu. Tāpēc katreiz rīva ievēlās Ausmas pierē, kad uz komjaunatnes rajona komitejas biroju, kura locekle viņa ir, izsaukts jauniešs, kurš cenšas atrast visādu attaisnojošu iemeslu divniekiem kādā priekšmetā. Ausma vienmēr ir taisnīga un principiāla. Tāpēc, kad vajadzēja izvirzīt delegātu uz LKJS XIV kongresu, rūp kombināta komjaunieši nosauca Ausmas Elksnītes vārdu.

...Neliela auguma meiteni ar sarkano pionieru kaklautu daudz vēl nepazīst. Tas arī saprotams, jo viņa tikai pagājušajā gadā beidza Zāses vidusskolu. Bet šogad Jaunjelgavas pionieri nevar iedomāties savu vienību bez vecākās pionieru vadītājas Rasma Balceres. Tikpat daudzveidīgi kā bērnu intereses ir arī pasākumi, kurus organizē pionieri vienība.

Jaunie ļeņinieši gatavojas savas organizācijas 40. gadadienai — notiek interesantas sanāksmes, tikšanās vakari ar darba pirmrindniekiem un revolucionāriem, ekskursijas. Un tā visa «dvēsele» ir Rasma, kas prot saistīt audzēkņu uzmanību, viņu enerģiju virzīt pa pareizo ceļu. Vecākajai pionieru vadītājai ikreiz padomā derīgs padoms, vērtīgs priekšlikums.

Bet ne tikai kā jauno ļeņiniešu audzinātāja b. Balcere iemantojusi autoritāti un cieņu savā kolektīvā. Viņa ir arī vidusskolas skolotāju komjaunatnes pirmorganizācijas sekretāre, kuras pienākumu veikšana prasa daudz enerģijas un radošas izdomas. To mūsu Rasma smel grāmatās, žurnālos un laikrakstos, kur var rast atbildes uz daudziem neskaidriem jautājumiem. Interesēties arvien par visu jauno, neapstāties meklējumos, ieklausīties savu biedru un jaunākās paaudzes balsī — tā ir raksturīga R. Balceres īpašība.

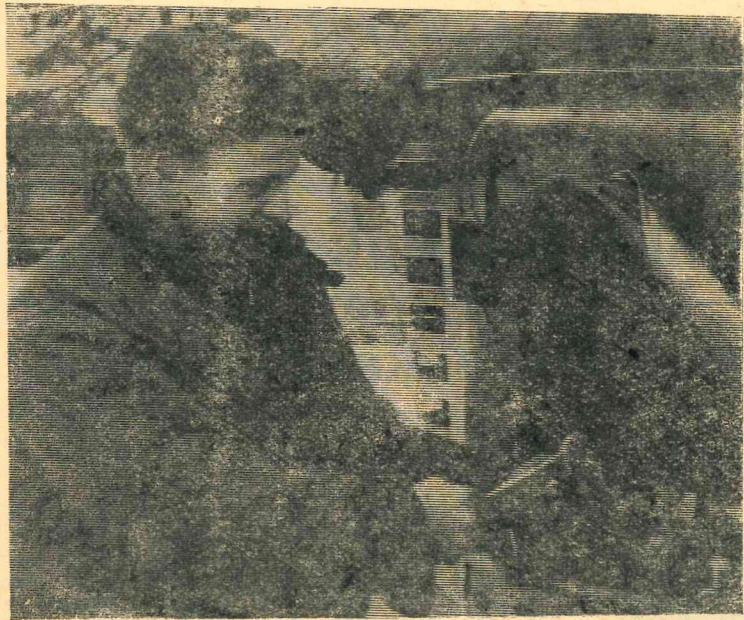
Dažāda ir šo jauniešu ikdiena un ceļi, kuri atveduši viņus uz komjaunatnes republikas kongresu. Taču visiem ir jaunas un dedzīgas sirdis, daudz enerģijas un liela griba strādāt, lai attaisnotu biedru augsto uzticību. Un tas arī ir galvenais.

R. Skudra,
LKJS Jēkabpils RK sekretāre

A. Vilcāne,
komjaunatnes RK skolu instruktore

Es zemei esmu saimnieks un sargs

Armijā gūta darba prasme

Daiņa Grīnberga rokās traktors «Belarusj» ir īsta brīnummašīna. Augšnes aršana, sastrādāšana, rušināmo kultūru kopšana — viss viņam veicas. Jēkabpils rajona Dīgnājas kolhozs pērn kļuva slavens ar kukurūzas rekordražu. Ražēnākie sējumi deva 1200 cēt zaļās masas. Jau daudzus gadus dignājies pazīstami kā augstu cukurbiešu ražu meistari. Pēdējos gados šajos panākumos ir arī Daiņa Grīnberga tiesa.

Pēc atgriešanās no karadienesta Padomju Armijā Dainis ar savu tērauda kumeļu kļuvis par vienu no labākajiem traktoristiem. Bijušais karavīrs pērn izstrādāja 560 hektāru mikstārumā. Tas nav zems rādītājs šīs markas traktoristiem! Aizvadītajos ziemas mēnešos Dainis paspējis jau ierakstīt prāvus skaitļus šā gada traktordarbu kontā. Pašlaik viņš kopā ar citiem mehanizatoriem transportē uz tīrumiem organisko mēslojumu. Tas ir svarīgs priekšdarbs, lai nodrošinātu bagātu ražu. Sogad taču kolhoznieki grib sasniegt jaunas virsotnes ražu celšanā.

Tikpat rūpīgi kā karadienestā savu ieroci Dainis Grīnbergs kopj un giabā savu miera laika darba rīku — traktoru. Tērauda kumeļš savu kopēju nepieviļ! Bijušais karavīrs ieguvis lielu cieņu savu darba biedru traktoristu un visu kolhoznieku vidū. — Mūsu Dainim īsts karavīra ķēriens, — ar viņu lepojas Dīgnājas kolhoza ļaudis. Viņiem prieks par čaklo puisi, tādēļ ļaudim var uzticēt kolhoza tehniku.

Dainis Grīnbergs — bijušais Padomju Armijas karavīrs augsti tur karavīra godu mierīgā jaunrades darbā. Lūk, viņš redzams, pārbaudot traktora sirdi — motoru.

V. Beļviča foto

Sanāk kopā draugi, senu dziesmu uzsāk

Sanāk kopā vīri. Viņi nav nekādi sentimentālie, bet šodien, kad apīt 18 gadi, kopš dibināta Otomāra Oškalna leģendārā partizāņu vienība, tikšanās mazliet savilpo. Kopā nostaigātās partizāņu takas vienkāršus ļaudis izvedušas uz lielas slavas ceļa, un viņiem šodien ir ko atcerēties, ir par ko pastāstīt.

Tāds notikums pirmo reizi — Jēkabpils un citos rajonos dzīvojošie Otomāra Oškalna cīņu biedri šodien ieradusies Jēkabpils kultūras namā. Sarkanu karogu ieloki mīksti ieglauž Otomāra Oškalna bisti uz skatuves, bet pie goda prezidija galda — 14 vīri. Varoņi izaug no tautas, tā padara savus labākos dēlus un meitas nemirstīgus. Ari šo cilvēku rokām lielajā kalvē no cilvēku likteņiem kaldināta lielā uzvara, Oškalna partizāņu slava.

Viņi kāpj uz tribīnes, un nevienam nav jāmeklē lapiņa. To jau nevar aizmirst, nevar nezināt. Vajag tikai brīdi paklusēt un var atkal dzirdēt, kā šalc egles pār partizāņu nometni, kā pār blakus saļimuša biedra lūpām izlaužas apspiests vaids, kā pieklusušajā nometnē pēc kaujas smeldzīgi un reizē droši skan partizāņu dziesma...

— Mēs iemācījām vāciešus un to rokaspušus nestāigāt pa partizāņu takām, — stāsta b. Bogodistijs. — Mēs spriedām bargu, bet taisnīgu tiesu katram, kas bija pret mums, pret padomju varu, par kuru mēs cīnījāmies ar ieročiem rokās.

Salidojuma prezidijā — Otomāra Oškalna bijušie cīņu biedri. Tribīnē — bijušais vienības komandieris b. Bogodistijs. D. Slikšana foto

Atmiņu takas pārstaigātas. Bijušajiem partizāņiem pieiet meitenes un pie svārku atlokiem katram kā maza sarkana liesma iemirdzas neļķes zieds. Tie ir siltumnicās izaudzētie vārie ziedi, kam vajadzīgs siltums un saudzība, bet kā tie prot sasildīt sirdi...

Pēc tam koncerts. Sarīkojuma dalībnieki izklist, bet bijušie cīņu biedri vēl ilgi kavējas kopīgās atmiņās. Te arī radās ierosinājums: ik gadus 12. februārī — Otomāra Oškalna partizāņu vienības dibinā-

šanas dienā — rīkot rajonā partizāņu dienu.

Vēl viena jauna audzinoša padomju tradīcija kā gaidīta viesņa ienākusi mūsu ļaužu dzīvē. Vai nu viņu maz, šo ļaužu, kas ar savām asinīm pērka visdārgāko — brīvību. Un to nedrīkst aizmirst.

Lai atceras paaudzes, lai bērni atnes ik gadus ziedus un savu mazo siržu siltumu tiem, kas cīnījušies par viņu laimi.

L. CIRSE

Lai kalpo mieram karavīrs

Tagadējā jauniešu paaudze aiziet kalpot armijā, kas bagāta ar cildenām tradīcijām un ieguvusi visas pasaules slavu: tā aizstāvējusi pirmo sociālistisko valsti pasaulē, devusi izšķirošu triecienu fašismam Eiropā, bet tagad tā ir visas pasaules miera aizstāve.

Padomju Armijas rindās puīši veido savu stāju, palielina dzīves pieredzi un politisko notikumu izpratni. Daudzi dienesta gados pat apgūst profesiju.

Biedriem Jēkabpils jauno autoru apvienībā par savām gaitām dienestā vēstulēs stāsta jaunais autors Pēteris Paegle (Kadiķis):

«Mācības arī šeit manā dzīvē ieņem lielu vietu. Tās aizpilda manas vakara stundas, bet es nesūdzos. Zināšanas vienmēr un visur vajadzīgas...»

Pēteris Paegle nav aizmīris arī aizraušanos ar dzeju. Brīvajos brīžos viņa domas izsakās pantos un atskaņās.

Viņš stāsta par savām mācībām, par to, ka katrs karavīrs, kaut arī atrodas armijā, ilgojas pēc miera, pēc radoša darba, pēc tām dienām,

kad, pabeidzis dienestu, atgriezies mājās un kļūs par komunisma celtnieku un komunistiskās morāles kodeksa realizētāju. Viņš cīnīsies par to, lai cilvēks cilvēkam būtu draugs, brālis un biedrs.

Šī pārlecība ir visai padomju cilvēku saimei, jo Padomju zemē arī karavīri kalpo mieram.

L. Kuzāne

Ir jāmācās

P. KADIĶIS

(Noraksts no vēstules)

Man miegam zagto stundu vairāk krājas
Un plaksti smagāki par svinu šķiet.
Bet neliecina tas, ka esmu vājāks
Par tiem, kas iestaigātus ceļus iet.

Cik slikti tas, ka dienas ir tik īsas!
Tām jāliek daļa nakšu tumsas klāt,
Jo esmu draugs ar radišanas trīsām,
Ar alkām ātrāk, vairāk uzzināt...

Sauc jauni ceļi. Ilgu kontūrkartēs
Es mazām svītrām iezīmēju tos.
Bet tuvu brīdis tas, kad darbā stārtēs
Mans spēks, un viņi asfaltēti kļūs.

Sirdī Partijas vārdi, dziļas domas par dzīvi

(Turpinājums no 1. lpp.)

bā — tas bija liels panākums. Ievērojami bija pārniegts 4000 kg caurmēra izslaukumu līmenis grupā.

Darba pirmrindnieces lielos panākumus lopkopības attīstībā, augstu piena izslaukumu iegūšanā un ganāmpulka izkopšanā augsti novērtēja Komunistiskā partija un Padomju valdība. 1958. gadā Liliju Brangali apbalvoja ar Darba Sarkanā Karoga ordeni.

Lielais gods un augstais apbalvojums dziļi savilpoja vienkāršo kolhoznieci. Ar vēl lielāku neatlaidību viņa rūpējās par brūnaļņu pulku. Tagad tas jau bija pieaudzis līdz 20. Liepnieku novietnē, kur strādāja Lilijs Brangale, uzstādīja mehāniskās slaukšanas aparātūru.

Tas bija pavisam cits darbs! Viegļāks, ērtāks, parocīgāks. Ātri un precīzi slaucēja apguva aparātu, rūpīgi to kopj.

Ja neuzstādītu slaukšanas aparātus, būtu jāatsakās no iemīļotā darba, — it kā atvainodamās saka slaucēja, — bet tagad bēdu maz — rokas nesāp.

Iznāk vairāk laika piefermas sakņu dārzīņiem. Prāvajai grupai lieti noder cukurbiešu saldās saknes, bet, kad to ik ziemu krājumā ir 20—25 tonnas, tas ir brīnišķīgs izslaukumu regulators. Tas palīdzēja pārvarēt nelielu lūzumu lopkopībā, kas radās pirms pāris gadiem. Apvienojās četras saimniecības, izveidojās īsta sociālistiskā lielsaimniecība ar turpat 10.000 hektāru zemes. Lielā «Draudzība» uzlika lielas rūpes.

— Pat grāfam Suvalovam nebija tik liela muiža, — sirmie vectēvi atcerējās kādreizējo grāfu, kura muižā ietilpa tagadējā kolhoza teritorija.

— Kas tādu saimniecību spēš pārredzēt, pārvaldīt! Padomāji — desmit brigādes! — šaubījās citi.

Zināmas grūtības bija jāpārvar lopkopības darbiniekiem. Bijušās «Draudzības» lopkopjiem nācās dot

daļu sagatavotās rupjās un sulīgās barības saviem jaunajiem darba biedriem. Izslaukumi nedaudz pazeminājās.

— Panāksim, atgūsim zaudēto, — starp tiem, kas islaicīgo grūtību priekšā nenolaida rokas, bija arī Lilijs Brangale.

Pirmā saimniecības gada noslēgums pierādīja, ka taisnība optimistiem. Tiesa, mazās «Draudzības» augstos rādītājus lielā saimniecība vēl nesasniedza, bet caurmēra vidējie rādītāji piena, gaļas, graudu ražošanā krietni pārsniedza četru apvienojušos saimniecību vidējos rādītājus. Jaunais uzvar!

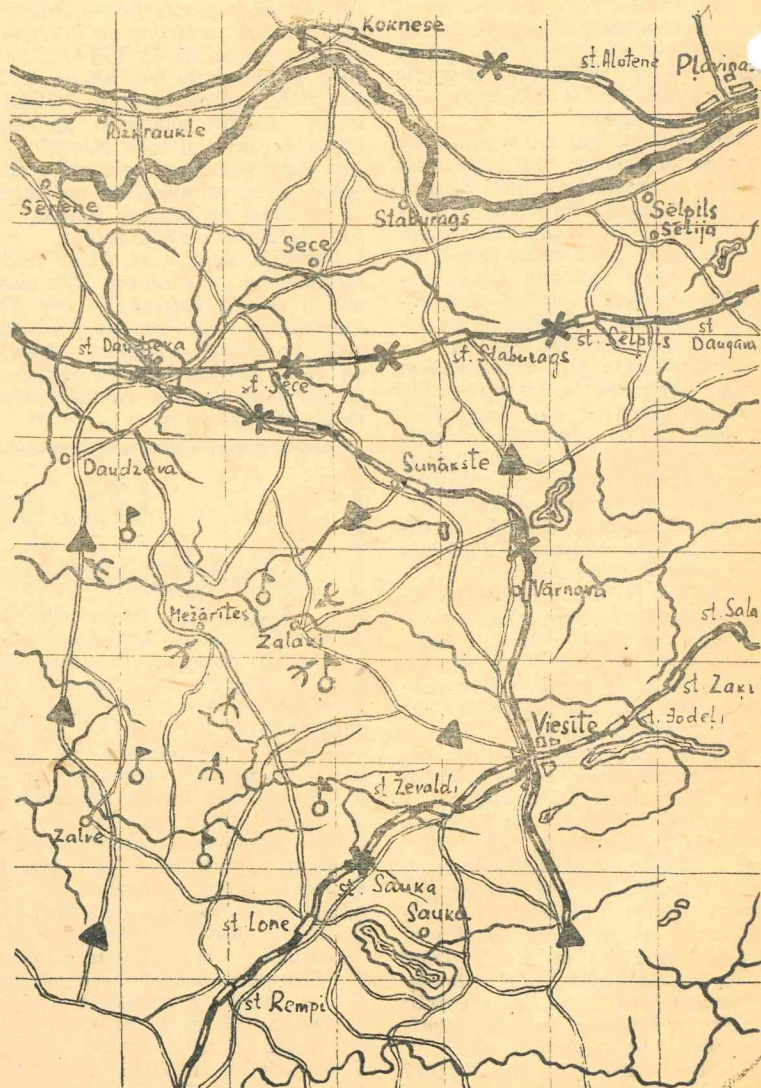
Desmit gadus Lilijs Brangale kopj kopsaimniecības brūnājas. Viņas matos ievījušies daudzi sidraboti pavedieni, gadu skaits tuvojas piektajam desmitam, bet darba prieks un enerģija nav zudusi.

Izcilā lopkope lietišķi dalās darba pieredzē ar kolhoza un visa rajona slaucējām, prot atrast laiku sabiedriskajam darbam. Viņa ir Neretas ciemata padomes deputāte.

Dienās, kad Padomju zemes ļaudis izraudzīja labākos no labākajiem par saviem pārstāvjiem PSRS Augstākajā Padomē, Jēkabpils rajona kolhoza «Draudzība», Druvu padomju saimniecības, Krustpils un Jēkabpils rajonu rūpniecības kombinātu un Krustpils kļieļu rūpnīcas ļaudis par savu pārstāvi padomju parlamentā — PSRS Augstākās Padomes Tautību Padomē 242. Jēkabpils vēlēšanu apgabalā izvirzīja LILIJU FRICU m. BRANGALI.

Tas ir augsts gods, liela uzticība par krietno darbu. Tikai Padomju zemē, tikai padomju demokrātija varēja to dot vienkāršam darba darītājam. Vēlēti ir dziļi pārliecināti, ka arī jaunos, atbildīgos tautas kalpa pienākumus Lilijs Brangale pratis godam izpildīt.

D. Slikšāns

Oškalna partizāņu vienības kauju darbības karte Jēkabpils novadā Lielā Tēvijas kara gados.

- partizāņu apmetnes.
- kaujas un diversijas uz dzelzceļiem.
- kaujas uz šosejām.
- kauju vietas ar okupantiem un soda ekspedīcijām.

Komjaunatnes organizācijās

Lai citu priekšā nenāktos sarkt...

«Goda vārds, dažbrīd tā paliek ap sirdi, ka gribas mest plinti krūmos...» sāpīgi nosaka melnīgnajā Tomku fermas slaucēja Aina Mazure, kad saruna ievirzās par pērnā gada saistībām. Jā, krietni vien pietrūka visām trim meitenēm no solītajiem 2500 kg piena no brūnālas.

Būs jau gads, kopš Jēkabpils rajona kolhoza «Nākotne» Tomku novietnes komjaunietes sāka ciņu par komunistiskā darba fermu, bet par godpilnā nosaukuma piešķiršanu pašlaik nevar būt ne runas. Toreiz brauca korespondenti pat no «Padomju Jaunatnes», visi rajona zināja slavenās Tomku meitenes. Bet tagad? Rūgtis kumoss jānorij, atceroties to visu.

Tā kā neērti ļaudīm acīs skatīties arī kolhoza komjaunatnes pirmorganizācijas sekretārei I. Lācei un citiem komjauniešiem. Jā, situācija neapkaucama.

...Kad komjaunieši lēma par jauno pasākumu, viņi cerēja, ka lielāku atbalstu tie saņems no kolhoza valdes, partijas pirmorganizācijas. Diemžēl, drīz vien jaunās slaucējas vilās. Pašām vajadzēja pa krūmiem ganīt govīs, plaut un vest zaļbarību, vagot 3 ha kartupeļu un ravēt pusotra hektāra biešu. Meitenes darīja visu, bieži vien atteikdamās no grāmatas, kino, atpūtas brīžiem. No brigadieriem, kas mainījās viens pēc otra, labuma bija maz. Vai tad

rūpīgs brigādes vadītājs nebūtu norīkojis cilvēku piefermas kartupeļu izvagošanai vai uzāršanai rudeni? «Bijušajam priekšsēdētājam gan talcinieki palīdzēja novākt personiskos kartupeļus, bet mēs rakāmes pašas,» atceras slaucējas.

To visu redzēja kā partijas, tā komjaunatnes pirmorganizācijas, tomēr neradīja lūzumu šādā bezrūpībā. Tagad jau vairākus mēnešus saimniecībā nav ne veterinārārsta, ne lopu mākslīgās apskalošanas tehniķa. Arī zootehniks sāka strādāt tikai ar 1. februāri. Protams, tas nevar sekmēt darbu. Tāpēc nav nejaušība, ka slukti sagatavojās lopu ziemošanai. Dažas rūtis kūts loģiem aizbāztas ar salmiem, mēsli ārpusē saauguši vairāku metru augstumā. «Liekas, nav vesti gadus divus,» saka slaucēja komjauniete Viliņa Rijniece. Vai tad tiešām ap 20 biedru lielā komjauniešu saime nevarēja kopā ar citiem jauniešiem sarīkot talku mēslu izvešanā un aiztransportēt prom uz lauka visu šo bagātību?

Ja jaunieši būtu labi apskatījušies, varēja papildus uz tirumiem izvest krietni vairāk mēslojuma. Diezin vai tad vajadzētu sarkt par savu neizpildīto lēmumu lauku karalienes audzēšanā. Pavasarī iesēja 65 ha kukurūzas, uzņēmās saistības izaudzēt 300 cnt no hektāra (jāsaka, visai pieticīga norma!), bet... nenovāca to pašu. Liela daļa nodzeltēja, aizauga, agronome kom-

jauniete E. Ošiņa nerūpējās, lai pielietotu herbicīdus, kā to darija daudzās saimniecībās. Rezultātā plānoto 1950 t vietā ieguva 410 (!) tonnu zaļās masas vai 155 cnt no hektāra. Tagad slaucējas ar smagu sirdi katrā silē liek nepilnu spainīti skābarības dienā. Divi kilogrami siena vai aboliņa un salmi. Tas arī viss, jo no dabiskajām zālēm un cukurbiešu lapām nav sagatavots ne centners skābarības. Bet komjaunieši, piedaloties arī partijas biedriem, savās sapulcēs lēma par cienīgu PSKP XXII kongresa sagaidīšanu... Sprieda, bet lēmumu izpildi nekontrolēja un tāpēc palika kaunā kā ar komunistiskā darba fermu, tā kukurūzas audzēšanu.

Protams, nevar teikt, ka nākotnē darbu neciena. Mēs redzējam, kā ar grūtībām cinās Tomku meitenes, kolhoza grāmatvedības darbiniece komjauniete S. Polāne vienā pati izravēja un novāca 0,15 ha cukurbiešu, izplatīja 300 grāmatas, ar agitatore. Daudz sabiedrisku pienākumu agronomei E. Ošiņai. Varbūt arī tāpēc kliboja laukkopība. Arī J. Auziņš un Dz. Pastare prot strādāt sabiedrības labā. Daudzi jaunieši ir aktīvi pašdarbnieki, sportisti. Tomēr ar individuālajiem rādītājiem vien par maz. Tā vien liekas, ka sekretārei I. Lācei pietrūka iniciatīvas organizēt jauniešu galveno uzdevumu un lēmumu sekmīgai izpildei. Un tādēļ daudzi labi pasākumi palikuši pusceļā.

Pērn nodibināja štābu ciņai pret zudumiem, rezervju atklāšanai 6 cilvēku sastāvā. Tiešām, apsveicama iniciatīva! Tomēr tā locekļu, komjauniešu, vērīgo aci tikpat kā nejutā. Vai tad citādi Tomku un vairākās citās fermās aizplūstu prom virca, ko var sakrāt un izlietot lauku auglības celšanai? Šogad organizēšot štābu no jauna.

Janvārī komjaunieši sapulcē pārrunāja par šī gada saistībām. Sēs, kops un audzēs 60 ha kukurūzas, 10 ha lopbarības biešu, apgūs 10 ha jauno zemi. Bet konkrētības šajos jautājumos maz. Kā un kas tieši strādās, ar kādu tehniku — tas viss vēl gaida atbildi. Bet pavasarī pienāks septiņjūdžu soliem, un tad būs par vēlu. Reids par tehnikas remontu un saglabāšanu arī, liekas, būs pagājis garām nākotnējam uzmanībai. Jāsauc, vai viss saimniecībā ir tik priekšizimīgā kārtībā. Un tad var atkārtoties tāpat kā pērn, kad apdzīst iedegti dzirksts, neklūstot par liesmu. Grūti tad aizlāpīties ar jauniešu minerālmēslu vešanas talku, spodriņas nedēļu un jaunorganizētajiem sūšanas kursiem, panākumiem sportā un kultūras laukā. Tik un tā pienākas sarkt pašu kolhozieku un citu biedru priekšā.

R. Birze

Kolektīva rūpes

— Vai tāds ir nabaga ļaužu liktenis un pasaulē nekad nekas neizmainīsies?

Tomēr izmainījās. Darbaļaudis Latvijā nodibināja savu, padomju, varu, aizstāvēja to bargajās kara dienās un uzsāka jaunās dzīves celtniecību. Daudziem pirmo reizi nācās strādāt pašiem sev, to skaitā arī Lotei Kibildai. 1947. gadā viņa atstāja Rīgu un atgriezās dzimtajā Neretā, kur viņu gaidīja gan vēlina, bet īsta laime. Lote Kibilda toreiz bija iegājusi jau sestajā gadu desmitā, tomēr viņa vēl prata un vēlējās ieguldīt savu daļu kopīgajā darbā. Kad Neretā nodibinājās kolhozs «Draudzība», viņa sāka strādāt laukkopības brigādē. Līdz 250 izstrādes dienām gadā — tāds bija vecās kolhoznieces veikums, dažam labam jaunajam tur bija jāpaliek kaunā. Par labu darbu kolhoza valde viņu apbalvoja ar Goda rakstu.

Patlaban Lote Kibilda kolhoza darbā vairs neiziet. Ir pienākusi pelnītā atpūta. Kolhoza saime nav aizmirsusi savu pilntiesīgo locekli, kādreizējo čaklo darba darītāju. Tāpat kā pārējie gados vecie kolhoznieki, kuriem nav apgācnieku, Lote Kibilda saņem pabalstu. Cik lielu? Ļausim, lai skaitīti runā paši par sevi: katru dienu 1 l piena, katru mēnesi 4 kg gaļas, 1 kg sviesta, 1 kg putrainu un 5 rubļus naudas; katru gadu 300 kg kartupeļu un 150 kg graudu. Un kur tad veltes, kuras svētku dienās dāvina kolhoza valde. Tās ļauj izjust kolektīva cieņu un mīlestību, liek aizkustinājuma asarām sariesies acīs. Lotes Kibildas un viņai līdzīgo vecumdienas nav vientuļas un nenodrošinātas.

U. Laukmanis.
Jēkabpils rajonā

Pasargāsim augļu dārzus no graužējiem

Ziema ir silta, un augļu dārzi pārziemo sekmīgi. Dārzkopju uzdevums ir nosegt augļu kociņu stumbrus, lai aizsargātu tos no graužējiem, kupenu nobīvēšana vai atrakšana stumbra tuvumā.

Mūsu lielākie dārzu ienaidnieki ziemā ir graužēji — zaķi, peles un pie mums retāk sastopamās ūdenszūrkas. Ne visas rajona saimniecības ir nodrošinājušas savus augļu dārzus pret šo graužēju postījumiem, jo daudzās vietās nav apsieti augļu kociņi. Šo dārzu paviršie saimnieki atpūtas tikai pavasarī, kad jāsāk apstrādāt zemi, atrodot apgrauztus, baltus augļu kociņu stumbrus.

Tāpēc tajās saimniecībās, kuras vēl nav parūpējušas par augļu kociņu aizsargāšanu no apgraušanas, nosedzot to stumbrus, tas nekavējotī ir jāveic. No segmateriāliem var lietot skuju koku zarus, niedru pakļājus. Tomēr ieteicams lietot labāk egļu zarus, jo, nosedzot augļu kociņu stumbrus ar šo materiālu, tas aizsargā ne tikai no zaķu apgrauzumiem, bet arī pelēm, kuras ļoti labprāt uzturas tur, kur ir ko-

ku lapas, papīri un niedras. Tāpēc būsim uzmanīgi, lietojot šos materiālus.

Februāra mēnesī, kad biežāk novērojami snieguni, pastiprinās vēja darbība, tā rezultātā augļu dārzos rodas kupenas kociņu stumbru tuvumā. Šīs sniega kupenas izmanto zaķi, lai piekļūtu augļu kociņu zariem, tā bojājot vainagu. Sniega kupenas izmanto arī peles, kuras, izbeidzoties rudens barības krājumiem, uzturas augļu dārzos un nodara lielus postījumus. Ja sniega kupenas ir lielas ap kociņiem, tās atrokamas. Atkušņu laikā vajag nobīvēt sniegu vai nu ap atsevišķiem augļu kociņiem, vai apkārt visai platībai, ko sevišķi apdraud graužēji. Lielākām platībām apkārt sniegu var nobīvēt arī ar traktoriem. Nobīvējuma vietās, temperatūrai kritoties, sniegs pārvešas ledū, kas cieši piekļaujas zemei, un līdz ar to pelēm ir pārtraukta pāreja zem sniega segas. Sniega nobīvēšana ap ābelēm un atsevišķām dārza platībām izdarāma vairākas reizes, atkarībā no sniega biezuma. G. Kļaviņa

Viens centners cukurbiešu—18 minūtēs

(STĀSTA VOROŽEŽAS APGABALA LEŅINA RAJONA KOLHOZA «ROSSIJA» POSMA VADĪTĀJA I. ŠČERBAKOVA)

ra superfosfāta caurmērā uz vienu hektāru.

Cukurbietes mēs audzējam pēc jaunās tehnoloģijas. Visus darbus, atskaitot augu retināšanu, veica mašīnas. Cukurbietes iesējām ātri un labi, pēc tam apstrādājam rindstarpas. Sējumu ecēšana un pirmā rindstarpu ierdināšana ar mehānismiem stipri atviegloja kolhozieku darbu. Mēs pārliecinājāmies, ka vislabāk augus izvietot kvadrātos. Mūsu mehānizatori izgriezā rindās 27 centimetrus lielas starpas, atstājot 18 centimetrus platu puduru. Viens augs no otra bija 45 centimetrus atstatu. Uz katra hektāra palika 45 tūkstoši augu. Kvadrāt-sējā apsētājos tīrumos izstrāde retināšanā sasniedza 0,40 hektārus.

Pa jaunam mēs organizējam arī ražas novākšanu. Pirmoreiz mūsu plantācijā cukurbietes novācam pēc plūsmas metodes. Bietes novāca kombains «KS-2». No saknēm notīrīja zemi, nogriezā lapas. Cukurbiešu saknes tieši no kambaina nogādāja uz cukurfabriku, tās nevajadzēja kraut stīrpās uz lauka.

Plūsmas metode samazināja roku darba pateriņu mūsu posmā 4,4 reizes, bet A. Kovaļovas posmā, kur

strādāja ražīgāks kombains — «KS-3» — pat 7,6 reizes. Tā rezultātā mēs uz katru hektāru ietaupījām septiņas cilvēka darba dienas, bet visā platībā — 658 cilvēka darba dienas. Vairāk nekā puse posma kolhozieku atbrīvotās citiem darbiem. Pārejot ražas novākšanā uz plūsmas metodi, mēs pabeidzām cukurbiešu audzēšanas komplekso mehānizāciju. Tagad mašīnas mums apstrādā plantācijas, novāc saknes.

Kaut gan laika apstākļi bija nelabvēlīgi, mēs tomēr ieguvām augstā ražu. Mūsu posms ievāca 303 centnerus cukurbiešu no hektāra, bet 73 hektāru platībā 349 centnerus. Stipri pazeminājās cukurbiešu pašizmaksa. 1960. gadā viens centners sakņu kolhoziekiem izmaksāja 69 kapeikas, bet pērn — tikai 33 kapeikas. Viena centnera cukurbiešu sakņu ražošanai mēs izlietojām tikai 18 minūtes — gan-driz trīsreiz mazāk nekā 1958. gadā, kad darbus veicām rokām.

Cukurbietes vairs nav tāda kultūra, kas prasa daudz darba. Kolhozieki labprāt strādā tās audzēšanā. Par savu darbu viņi saņem labu samaksu. Ar katru gadu pa-

lielinās kolhozieku materiālā ieinteresētība. 1960. gadā katra posma kolhozniece kā prēmiju saņēma 7,5 tūkstošus rubļu (vecajā naudā) un papildsamaksā — astoņus centnerus cukura. Labu atalgojumu par savu darbu cukurbiešu audzētājs saņēma arī aizvadītajā gadā.

Septiņgades trešo gadu esam beiguši sekmīgi. Taču partijas XXII kongresā apstiprinātā komunisma celtniecības programma mūs aicina vēl augstāk celt zemkopības kultūru, ar kompleksās mehānizācijas palīdzību samazināt darba pateriņu, pazemināt produkcijas pašizmaksu. Un mūsu posms ar vēl lielāku centību gatavojas pavasarim. Zeme cukurbiešu audzēšanai jau ierādīta, mehānizatori rudeni to dziļi uzara. Patlaban mēs sagādājam mēslojumu, papildinām savas zināšanas viendīgsta cukurbiešu audzēšanas agrotehnikā.

Mehānizatori Ivans Sorokins un Anatolijs Matrosovs, sekodami Sociālistiskā Darba Varoņa V. Svetličņija paraugam, šogad apņēmušies izaudzēt cukurbietes bez roku darba izmantošanas 100 hektāru platībā. Bet mēs kopā ar desmit biedrenēm nolēmām katra apstrādāt desmit hektārus un arī izaudzēt cukurbietes 100 hektāru platībā. Domājam, ka septiņgades ceturtajā gadā iepriecināsim savu Dzimteni ar bagātu ražu!

Uzlabosim siltumnīcu apsildīšanu

— Vai tāds ir nabaga ļaužu liktenis un pasaulē nekad nekas neizmainīsies?

Izmantojot kanālu segumam drenu caurules, kurināmā izmantošanas koeficients palielinās līdz 35 un 40%. Daudz labākus rezultātus iegūstam, ja kanālapkures siltumnīcas ierīkojam kombinēto apkures sistēmu. Tas ir, ja siltumnīcas kurtuvē ieviešam sildkermeni — centrālapkures radiatoru vai no caurulēm sametinātu radiatoru (čūsku). Priekšroka jādod pēdējam, jo centrālapkures radiatoru ātri bojājas. Radiatoram pievienojam apsildīšanas caurules. Turpgaitas caurule pievienojama radiatora augšmalā un uzstādāma ar kāpumu 1 cm uz 1 metru. Siltumnīcas vidusdaļā tā iet līmeniski, beigu daļā — ar 1 cm kritumu uz metru. Atpakaļgaitas caurule nostiprināma ar kritumu uz kurtuvi. Šādā veidā tiek paātrināta ūdens cirkulācija. Jo, ja turpgaitas sildcaurule visā siltumnīcas garumā ietu ar kāpumu, tad ūdens cirkulācija palēninātos. Jo ātrāk ūdens cirkulēs, jo straujāk caurules atdalīs siltumu. Sildcaurules augstākajā punktā pievieno izplešanās trauku, kuru izmanto ūdens iepildīšanai sistēmā un siltā ūdens iegūšanai laistīšanai. Izplešanās trauku var arī pievienot atsevišķi sistēmai, uzstādot to siltumnīcas piebūvē. Kā izplešanās trauku var lietot vecu skābekļa balonu, piena kannu. Atpakaļgaitas caurulē pie tās savienojuma ar sildkermeni, tas ir, sistēmas zemākajā posmā jāiestiprina krāns ūdens izlaišanai no sistēmas.

Iekārtojot kombinēto apkuri, panākam, ka siltumnīca daudz ātrāk iesilst, jo pēc 15—30 minūtēm no kurināšanas sākuma sildcaurules jau izdala siltumu, turpretī apkure ar kanāla palīdzību — tikai pēc 1—2 stundām. Bez tam, sākot kurināšanu, narasti kanāli atdziest un temperatūra siltumnīcā kritīs par 1—2° C un pat 5° C, kas ļoti svarīgi ziemas periodā, kaut gan kanāli saglabā siltumu ilgāku laiku. Tā ar kombinēto apkuri panākam, ka kurināmā izmantošanas koeficients ir 50—60%. Tādēļ ikvienā saimniecībā, kur ir siltumnīcas ar kanālapkuri un nav iespējas pāriet uz siltudens centrālapkuri, jācenšas iekārtot kombinēto apkuri. Tā ietaupīs kurināmo un uzlabos dēstu un kultūru audzēšanu, radīsies lielākas iespējas siltumnīcu izmantošanai nepārtraukti visu gadu. Tas ir svarīgi, lai īstenotu dārzkopjiem izvirzītos uzdevumus par iedzīvotāju nepārtrauktu apgādi ar svaigiem dārzeņiem.

J. Gramanis,
Biržu internātskolas
agronoms—dārzkopis

Jauno mākslinieku kārtējā izstāde

Par labu tradīciju kļuvis jauno gleznotāju, grafiķu un tēlnieku darbu gadskārtējās izstādes. Pašlaik viņi gatavo kārtējai izstādei, ko atvērs tuvākajā laikā. Tajā būs eksponēti daudzi darbi.

Attēlā: tēlniece Gaida Grundberga gatavo jauno mākslinieku izstādei skulptūru «Meitene ar balodi».

J. Poiša (LTA) foto

LASĪTĀJU FEĻETONS

Ne vienmēr runcim krējuma pods

Mūsu dienās viens no cienījamākajiem ardiem kolhozos un padomju saimniecībās — elektromontieris. Pagaidām šo kadru sagatavošana atpauzē no straujā loku elektrotīkai. To prot veikli izmantot dažādi mašīnisti, kombinatori, haltūristi. Viens tāds ielavījies arī Krustpils rajona Kārļa Marksa kolhozā.

— Ā, pazīstam, tas jau Nikolajs Preobraženskis! — teiks Kuku ciema ļaudis.

Tas ir tiešām viņš — Kārļa Marksa kolhoza elektromontieris. Visumā pieklājīgi atalgots speciālists. Ik mēnesi Preobraženskis aprēķina 60 garantētās izstrādes dienas jeb 80 kapeikas par katru.

Tā domā kolhoznieki, bet speciālists pretējos uzskatos.

— Cik mans arods vērts, to pats vislabāk zinu, — lepi spriež elektromontieris.

Ievajagās kādam kolhozniekam uzstādīt elektrisko instalāciju, izlabot bojājumus elektrotīklā, Nikolajs Preobraženskis gatavs izpalīdzēt. Protams, ne jau par paldies. «Kortelītis», pusstops, litrs — lūk, montiera darba algas neoficiālais tarifs.

— Bez «virspējas» tā lieta neiet..., — pašapzinīgi saka Preobraženskis, kāri aplaizdams lūpas.

Sis «virspēja» dēļ elektriskais aizmirst savus tiešos pienākumus. Ilgi «Medilu» un «Lūļaku» fermu lopkopes kā goda viesi gaidīja elektriku, lai salabo bojāto instalāciju tiklu. Tikai, kad iejaucās kolhoza partijas pirmorganizācija, peļņas kārajam elektriskam nācās pastrādāt arī kolhozā.

Sūnu septiņgadīgajai skolai šefi uzdāvināja virpu, vajadzēja iekārtot trīsāzu elektrolīniju, pieslēgt darbaldgu enerģotiklam.

— Būs labs ķēriens! — domās aplēsis «kortelītis», pusstopu un litru skaitu, prātoja Preobraženskis. Lielajam elektrības meistaram omu bojāja mazie «knēveļi». Tā viņš domās izteica sašutumu par skolas audzēkņiem, kas paši atveda elektrolīnijai nepieciešamos stabus, paši tos ieraka. Cik tur pusstopu neaizgāja secen!

— Gan jau Nikolajam sava tiesa tiks, — nepatikamo rūgtumu norīdams, sevi mierināja elektriskis. Par vadiem vien ļoti ienāks...

Elektriskis pie šīm domām zaglīgi palūkojās apkārt, it kā viņu kāds varētu dzirdēt. Bažas bija pamatotas. Vadus taču sagādāja kolhozs.

Tomēr iekāre bija lielāka par saprātu balsi. Gods un sirdsapziņa elektriskim jau sen bija noslikusi degvina mērinā. Sadūšojies viņš uzstādīja skolas darbnīcas vadītājam, kas, starp citu, aicināja elektriku tulkā, savas prasības:

— Bez 250 rubļiem tā lieta neies. Paši ziniet, cik grūti sameklēt vadus. Noslēgsim darba līgumu...

Kā par netaimi, ne skolas direktors,

ne grāmatvedes tuvumā nebija. Kam lai prasa avansu pēc parastā tarifa?... Pamanījies elektrika acis slāpes un uzminējās viņa domu virzienu, skolas darbnīcas vadītājs izdomāja mazu viltību:

— Baidies, Nikolaj, ka nemaksās? Droši! Lielais rublis tev tikpat kā rokā! Vec tikai vadus...

Drīz Sūnu septiņgadīgajā skolā rotēja virpa. Bet pēc tam negantās dusmās šķendējās Preobraženskis:

— Šito skādi! Tāda nedzirdēta krāpšana!

Cerētie «kortelīši», puslitri, litri pagāja secen. Skolas vadība bija jau iepriekš vienojusies ar šefiem par visu: vadus pieslēgs uz kolhoza rēķina šefības kārtā.

Sarūgtinātais elektriskis nezināja kur dēties. Viņš jau bija sevi pilnīgi noskaņojis un «lielo plostu», bet nu uznāca tāds sausums kā Sahāras tuksnesis...

Elektriskis gandrīz pilnīgi pārstāja strādāt kolhozā. Ar sīkām haltūrinām viņš mēģināja dzēst lielās slāpes...

— Es viņiem!... Gan viņi piemēnēs!... — Preobraženskis nebeidza draudēt tiem, kas, pēc viņa domām, bija bezgoži un krāpnieki. Ja nevarēja atkostas citādi, elektriskis demonstratīvi neapkalpoja skolas elektrotīklu, atteicās izlabot agitpunktā radušos instalācijas bojājumus.

Sarūgtināts kā runcis par atņemto krējuma podu. Nikolajs Preobraženskis turpinā dzīrot. Viņš vēl nav zaudējis cerību, ka varēs arī turpmāk nesodīts pamieļoties pie sabiedrības krējuma poda. Veltas cerības!

I. Degle

MUMS ATBILD

Mūsu avīzes 9. janvāra numurā bija ievietots Sunākstes ciema padomes izpildu komitejas priekšsēdētāja b. Bekasovas raksts «Lai slimniekiem veltī nebūtu jāmēro ceļš», kurā norādīts, ka Jēkabpils poliklīnikā Sunākstes ciema iedzīvotājus nepieraksta pie zobārstiem.

Rajona galvenā ārste b. Korņeva atbild, ka poliklīnikas stomatologi pieņems arī Sunākstes ciema iedzīvotājus.

* * *

Mūsu avīzes 1961. gada 26. decembra numurā bija ievietots Jēkabpils II vidusskolas direktora b. Salda raksts «Uz kvalitātes rēķina».

Krustpils celtniecības pārvaldes partijas pirmorganizācijas biroja sekretārs b. Geidāns atbild, ka rakstā izteiktā kritika atbilst patiesībai, minētais raksts un pārbaudes materiāli apspriesti partijas biroja, kurā stingri nosodīti vainīgie un pieņemti pasākumi, lai minētos trūkumus novērstu.

LPSR I ziemas sporta spēļu rezultātus vērtējot

Laikā no 5.— 11. februārim Cēsis risinājās LPSR I ziemas sporta spēļu finālsacensības. Sinis sacensības tiesības piedalīties bija izcīnījuši arī Krustpils rajona distanču slēpotāji, kuri Rēzeknes zonā ieguva pirmo vietu, un ātrslidotāji, Daugavpili iegūstot otro vietu. Finālsacensībās veiksmīgi startēja mūsu distanču slēpotāji, komandu vērtējumā izcīnot otro vietu aiz Rīgas pilsētas Maskavas rajona pirmās komandas.

LPSR I ziemas sporta spēļu medaļas izcīnīja mūsu rajona pārstāvj. H. Zvejnieks ieguva I vietu 10 km slēpojumā, II vietu 5 km un III vietu 4x5 km slēpojumos. Stafetē bronzas medaļas izcīnīja arī S. Bergmane, M. Pušmucāne un N. Zandecka.

50 km slēpojumā trešo vietu ieguva I. Vītols. Sekmīgi cīnījās arī L. Siliņš, uzvarot daudzus republikas izlases komandas slēpotājus.

Ātrslidošanā labākos panākumus guva Krustpils jaunie slidotāji A. Mazpāns, G. Rasiņš un S. Kokta. Slidotāji kopvērtējumā II grupā ierindojās 6. vietā.

Pēc pēdējiem startiem Cēsis mūsu rajona komanda LPSR I ziemas sporta spēļu kopvērtējumā atrodas 5. vietā aiz Rīgas pilsētas Maskavas, Proletāriešu, Ļeņina un Cēsu rajonu komandām.

Neskatoties uz to, ka fināla sacensības ledus celšos un slēpošanas distancēs noslēgušās, komandu balvas vēl palika neizcīnītas. Cīņas vēl turpinās uz vietām.

Uzvarētāja noteikšanai nems vērā, cik no rajona fizikultūriešiem piedalījušies ziemas sporta spēlēs. Sis rādītājs būs izšķirošais, noteicot vietas.

Pašreiz jāizņemto slēpošanai labvēlīgi apstākļi, rīkojot dažādas sacensības gan kolektīvos, gan starp tiem. Fizikultūras kolektīvu padomē kopā ar komjaunatnes pirmorganizācijām jāpieliek visi spēki, lai slēpošanas vai slidošanas sacensībās uz vietām piedalītos ikviens jaunietis.

J. Strēlnieks,

LBSB «Vārpa» Krustpils rajona padomes priekšsēdētājs

Vecāki kopā ar skolu

14. februārī notika Krustpils pirmās vidusskolas otrās klases skolēnu bērnu vecāku sapulce. Vecāki kopā ar klases audzinātāju b. Alunāni analizēja audzēkņu sekmes un uzvedību.

Lielais jaunatnes audzinātājs Makarenko ir teicis: «Jūs, vecāki, audzināt dēlu vai meitu ne tikai savam priekam. Jūsu gimenē, jūsu vadībā aug nākamais pilsonis, nākamais darbinieks un nākamais cīnītājs.» Tāpēc mums, vecākiem, vienmēr jātur ciešs sakars ar skolu, un mūsu un skolas prasībām pret bērniem jābūt saskaņotām. Kopā ar klases audzinātāju b. Alunāni mēs apspriedām arī klases uzņemtas saistības par godu V. I. Ļeņina pionieru organizācijas 40. gadadienai. Katram skolēnam ir jāsaģādā 2 kg lauku pupu un 50 kg pelnu, jācīnās par pilnīgu sekmību klasē. Tāpat skolēniem aktīvi jāpiedalās metālūžņu un makulatūras vākšanā. Komunisma cēljā morāles kodeksa tikumisko principu sarakstā ietilpst godīgs darbs sabiedrības labā un augsta sabiedriskā pienākuma apziņa. Un par šo principu ieadzināšanu jaunajiem komunisma cēlājiem esam atbildīgi vispirms mēs, vecāki. Tāpēc mums jāatbalsta klases pieņemtās saistības, jāpārliecina bērni strādāt sabiedrības labā, izskaidrot tā nozīmi, ko viņi paveiks sabiedrības labā, savācot kolhoziem tik ļoti vērtīgās lopbarības pupas un apģādot mūsu rūpnīcas ar izejvielām — metālūžņiem un makulatūru. Tikai kopīgiem spēkiem mūsu jauno audzi izaudzīnāsim par istiem mūsu lielās nākotnes cilvēkiem.

A. Daugello

Fiziskā kultūra un sports

Aizputes volejbolisti Jēkabpilī

Ar lielu interesi Jēkabpils volejbola sporta cienītāji gaidīja Aizputes volejbolistu startu LBSB «Vārpa» kausa izcīņas zonālajā spēlē, kura notika Jēkabpilī. Aizputes vīriešu komanda ir pagājušā gada republikas lauku jaunatnes sacensību uzvarētāja, kas republikas «B» klases meistarsacīkstēs pašlaik ir 1. vietā. Komandai ir speciāls treneris, tā nodrošināta ar savu transportu un teicamiem treniņu apstākļiem, par ko rūpējas Lauksaimniecības Aizputes nodaļa, uz kuras bāzes nokomplektēta komanda.

Sieviešu komandu spēlē, neraugoties uz aizputnieku pašreizējo uzvaru, labāk spēlējošās Biržu internātskolas volejbolistes, kas bija papildinātas ar viesītieti Grundmani. Spēles rezultāts 3:1. Vērojot spēli, jāsecina, ka šogad mūsu komandai ir visas iespējas uzvarēt III sporta spēļu zonālajās sacensībās, kas notiks Jēkabpilī, un, tāpat kā pagājušajā gadā, cīnīties finālā Cēsīs.

Vīriešu komandu spēlē jēkabpilieši sagādāja vilšanos. Ja pagājušajā gadā lauku rajonu sacensībās

Limbažos viņi kā līdzīgs ar līdzīgu spēlēja pret Aizputi, tad šoreiz mūsējie brīžiem izskatījās tiešām bezpalīdzīgi: neprecīzas piespēles, nekustība laukumā, bailes no bumbas. Rezultātā 0:3 zaudējums!

Spēles rezultāts uzskatāmi pierādīja, ka neattaisnojas komplektēt komandu no vairāku kolektīvu dalībniekiem, jo nav iespējams nodrošināt regulārus treniņus un izveidot kolektīvu tā tiešajā nozīmē. Interesanti atzīmēt (protams, tikai uzskates dēļ), ka rajona komandas spēlētājs Bobiņskis dzīvo un strādā Ogres rajona Jaunjelgavas MRS Birzgales mežniecībā, Resnis — Daudzēvā, Treiģis un Ermanis — Neretā, bet Auzāns — Jēkabpilī!

Rajona volejbola sekcijai jārod iespēja izveidot komandu no vienas pilsētas spēlētājiem, tikai sevišķā gadījumā papildinot to. Tāpat nopietni jācīnās par komandas dalībnieku disciplīnu! Jēkabpils rajona vīriešu volejbola komandai jāpierāda, ka tā arī šogad sporta spēlēs var cīnīties par iekļūšanu finālā un sekmīgu cīņu tani.

Z. Straujums

Draudzība skaista mūs vieno, Atkal tā kopā sauc mūs...

10. februārī Pļaviņu 1. vidusskolā notika tradicionālais absolventu vakars. Svinīgi uzpostajā skolas zālē sapulcējās absolventi, abiturienti un skolotāji. Skolas direktors Staris apveica 11. klašu audzēkņus, novēlēja sekmīgi nokārtot eksāmenus un izsniedza zētonus.

No tālā Vladivostokas apgabala bija atbraucis absolvents Vitolds Vuškāns. Viņš pastāstīja par savu darbu un pienākumiem Dzintares aizsardzībā. Pagājušā gada absolvents Dzintars Grīnietis stāstīja par mācībām Rīgas Politehniskajā institūtā. Viņa bijušais klases biedrs Egils Liepiņš stāstīja par darbu Pļaviņu HES celtniecībā par betonētāju. Egils ir apmierināts, darbs ir interesants. Arī viņš noņemis mācīties — rudenī iestāsies Politehniskajā institūtā. Sirsnīgus

vārdus savai bijušajai skolai un skolotājiem veltīja absolvente Liliņa Vitola, kas pati strādā par skolotāju.

Cetri gadi pagājuši kopš tā brīža, kad skolas durvis aizvērusi Ilze Rika. Bet laiks nav izdzēsis atmiņas. Ilze pastāstīja, cik ļoti viņai noderējušas skolā gūtās zināšanas. Viņa prasmīgi savienu darbu ar mācībām; strādā par kontrolasistenti un vienlaicīgi mācās Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas neklāties nodaļā.

11. klašu audzēkņi sniedza viesiem nelielu koncertu. Izskanēja dziesmas, deklamācijas, mūzikas priekšnesumi.

Tradicionālais absolventu vakars skolas abiturienti palīdzēs izvēlēties turpmāko ceļu dzīvē.

M. ZEMURE un M. PREISE, 11. klases skolnieces

Interesanti pasākumi vēlētajiem

Ļoti populāri kolhoznieku vidū ir jautājumu un atbilžu vakari, bet uz tiem nākas diezgan ilgi gaidīt, jo parasti tos organizē 2—3 reizes gadā.

Lai varētu apmierināt kolhoznieku interesi un atbildētu uz ienākušajiem jautājumiem savlaicīgi, Sūnu lektoru grupa noorganizēja speciālu radiopārraidī pa vietējās translācijas tīklu. Tā saucas «Kolhoznieki jautā, mēs — atbildam». Tā kā Kārļa Marksa kopsaimniecība ir pilnīgi radioficēta, tad pārraides dzird visi kolhoznieki. Jautājumus, kādi katram interesē, vai nu piesaka lektoru grupai mutiski, vai arī uzraksta un iemet šim nolūkam izvietotās jautājumu kastītēs. Tādas kastītes ir iekārtotas kolhoza kantori, skolā un agitpunktā.

Jāsaka, ka jautājumi ienāk vienmēr, un mūsu lektori labprāt sniedz uz tiem atbildes. Pie tam šie jautājumi ir ļoti dažādi — gan par lauksaimniecību, gan politiska saturā, gan zinātniski. Tas liecina par mūsu kolhoza iedzīvotāju vispārīgajām interesēm. Pateicoties tam, ka lektoru grupā par biedriem ir visdažādāko profesiju ļaudis, arī atbildes lielā grūtībā nesagādā. Pagājušā nedēļā, piemēram, vairums jautājumu bija lauksaimniecības rakstura, tādēļ uz tiem atbildēja lauksaimniecības speciālisti bb. Miezīte un Škapars. Bieži atbildes

sniedz medicīnas darbinieki, skolotāji, propagandisti un arī agitatori, jo vēlēšanu kampaņas laikā darbojas pārraide «Vēlētāji jautā, mēs — atbildam». Šī pārraide daudz palīdz agitpunktā dežurējošajiem konsultantiem. Viņi var sekmīgi atbildēt uz jautājumiem par radio, un tad atbildes dzird visi mūsu vēlētajiem. Šādas speciālas pārraides notiek katru nedēļu ceturtdienās.

A. PRIEKULE,

Sūnu lektoru grupas vadītāja

Šā gada 28. februārī plkst. 11.00 partijas Jēkabpils rajona komitejā notiks propagandistu seminārs.

Redaktora v. Ž. TILTIŅA

Mina Dekterovs, dzim. 1913. g., dzīvo Jēkabpilī, Komjaunatnes laukumā 3, ierosinājis laulības šķiršanu pret Maņefu Dekterovu, dzim. 1914. g., dzīvo Jēkabpilī, Zemgales ielā 4.

Lietu izskatīs Jēkabpils rajona tautas tiesa.

Avīze iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tāruni redaktoram — 2342, redaktora vietniekam — 2502, literāriem līdzstrādniekiem — 2340, tiešās vads tālrunis — 7, Krustpils rajona abonentiem — Krustpils 353. Redakcija Jēkabpilī, Brīvības ielā 212.

Газета «Брива Даугава» — орган Екабпилского и Крустпилского районных комитетов КП Латвии и районных Советов депутатов трудящихся, г. Екабпилс, Латвийская ССР.